

Peyami Safa, “Arab Harfleri” başlıklı yazısında Harf İnkılâbı hakkında şöyle yazmaktadır:

“Yeryüzünde bir tek memleket gösterilemez ki, orada gençler kazara millî kütüphanelerine girerlerse bir tek eser okuyamadan çıkıp gitsinler. Böyle bir katliam hiçbir memlekette ve hiçbir memleketin tarihinde yoktur.

Almanya’da Lâtin harfleri ile birlikte Alman Gotik harfleri de öğretilir ve bunu bir gerilik (irtica hareketi) saymak hiçbir Alman’ın veya başka bir medenî millet mensubunun hatırından geçmez. Bizdeki inkılâb yobazlığının eşine cihanda rastlanmaz. Gençlere dünyanın hayran olduğu, Rusya’da heykeli dikilen Fuzûlî’yi aslından mı okutmak istiyorsunuz? Mürtecisiniz. Türk tarihinin en büyük faslı olan Osmanlı tarihinin başlıca eserlerini mi okutmak istiyorsunuz? Mürtecisiniz. En ileri anlayışlı büyük Türk şâiri Hâmîd’in birçok eserlerini mi okutmak istiyorsunuz? Mürtecisiniz. Türk gencinin kolay not almasını, kolay yazıp okumasını mı istiyorsunuz? Mürtecisiniz.

Bu ilimsiz, çarpık, saçma inkılâp ve irtica anlayışına genç nesiller kurban olup gidiyor.

Arab, yani eski Türk harfleri yerine Lâtin harfleri kabûl edileli otuz bir yıl oldu. O zamanın yer yer ifâde edilen en büyük endişeleri şunlardı: Evvelâ Arab harflerinin daha çabuk yazılıp okunduğuna şüphe yoktu. Mahkeme zabıtları gibi sür’at istiyen yazılar Lâtin harfleri ile yazılamazdı. Mekteplerde not tutmak veya herhangi bir yazıyı da acele yazmak zorlaşacaktı. Daha büyük endişe de şuydu: Millî kütüphanelerimizdeki yüzbinlerce eser ne olacak? Yarınki nesiller kendi edebiyatlarını, tarihlerini, dil ve lûgatlerini, felsefe, din ve hukuk eserlerini okumak imkânından mahrum kalınca, onlara millî kültür nasıl verilecek?

(Peyami Safa, “Arab Harfleri”, *Türk Düşüncesi*, Ağustos 1959, Sayı 59-8)